

JENS LAPIDUS

☰ KNIHA ZLIN

Emelie vstala, narovнала si záhyb na kostýmkových kalhotách a vyrazila přijmout Marcuse. Sekretářka Anneli, jež pracovala pro ni i další advokáty, už ho pustila dole mříží. Jestli to vzal po schodech, zazvoní u dveří asi za sedm vteřin. Pokud jel ovšem výtahem, potrvá mu to ještě o pár vteřin déle. Jeden z malých lakmusových papírků, Marcusův první. Emelie ze zásady vždy chodila po schodech, ať už dokumenty v její aktovce vážily, kolik chtěly. Nicméně, stejně na tom nezáleželo, místo advokáta už mu na zkušební dobu nabídla. Bezpochyby se jednalo o velký krok. Emelie pracovala sama na sebe ani ne rok a půl, ale příliv nových případů ji překvapil. Nestíhala je všechny vyřizovat, což představovalo nečekaný luxus. Přesto obrovsky riskovala – odteď už nebude zodpovídat jen za svůj vlastní příjem. Od nynějška musí Advokátní kancelář Emelie Janssonové, a. s., vydělat každý měsíc dostatečnou sumu peněz, která pokryje ještě jednu výplatu. A ta bude mít navíc přednost před její. Prokletí malých podnikatelů, napadlo ji. Pokud Marcus onemocní, nebude svou práci zvládat nebo jen nebude pořádně fakturovat, firmu to poškodí a možná i položí. Její sen se zhroutl. Jenže někoho, kdo jí uleví, potřebovala: z tohoto úhlu pohledu šlo o nutnost – měla toho zkrátka dost.

Marcus byl vysoký a mohutný, měl úzkou, pečlivě upravenou bradku a při potřesení rukou ucítila Emelie jeho příjemnou vůni. Očividně šel po schodech. Na vteřinu ji napadlo, že možná očekával objetí, ale byla teď přece jeho šéf a zaměstnavatel, přestože je dělily pouhé dva roky. Krom toho se nepovažovala za objímací typ.

„Vítám vás. Jsem ráda, že můžete začít už dnes.“

Marcus měl na sobě tmavě modrý oblek, jehož kalhoty působily moc krátké, jenže tak holt velela dnešní móda. Poslední knoflík na košili pod krkem měl rozepnutý a nevzal si kravatu, což nevadilo, dnes ho nečekalo žádné stání. V nejbližší době ho jen musí do všeho uvést. Napadlo ji, že způsob, jakým se pohybuje, připomíná Teddyho: pomalý a cílevědomý.

„Můžeme jít ke mně,“ navrhla Emelie. „Dáte si něco k pití?“

Už před jeho příchodem poprosila Anneli, aby nachystala čerstvou kávu a dala do ledničky několik láhví perlivé vody.

„Děkuji, nemáte náhodou čaj bez kofeinu?“ zeptal se Marcus.

Jasně, čaj bez kofeinu, pomyslela si Emelie, poněkud netypické pro advokáta – i když, možná i tohle je právě v kurzu. Obrátila se na Anneli a předala otázku dál.

„Ehm, zrovna ten bez kofeinu dneska došel,“ pousmála se sekretářka. Emelie i ostatní advokáti pili jediné kafe, kafe a zase kafe.

Posadili se u ní v kanceláři. Na zdi visela zarámovaná malba od Marka Rothka. Byl to pochopitelně plakát, matně červené barevné pole, jež přecházelo v hnědé barevné pole a to zase do čehosi žlutavého. Emelie ho měla ráda, dodával místnosti klid, ačkoli fakt, že se jednalo o pouhý plakát, jí připomínal její bývalé zaměstnání v advokátní kanceláři Leijon. Partner společnosti Magnus Hassel, který ji zaměstnával, sbíral umění z celého světa. V jeho kanceláři viseli Warhol a Karin Mamma Anderssonová rám na rámu vedle děl Giacomettiho a Brora Hjortha. Ale to už patřilo do minulosti. U Leijonu dala výpověď, protože nedokázali skousnout, že vzala případ, v němž figurovala jako obhájkyň. Pak se pustila do něčeho, co se ve světě advokátů považovalo za ohromný sešup: ze zaměstnání u jedné z nejprestižnějších evropských kanceláří specializovaných na obchodní právo k pronájmu místnosti a čtvrtiny sekretářky ve sdílených kancelářích se třemi prošetřivými advokáty přes právo občanské. Její bývalí kolegové z Leijonu zvedali obočí až nad hlavu. Pohoršila si, zoufalý

pád z elitní první ligy do čtvrté divize. Mohla se přece alespoň pokusit sehnat místo u některé z renomovaných kanceláří se specializací na trestní právo, případně začít pracovat u soudu nebo na Nejvyšším státním zastupitelství, pokud tak moc toužila po téhle humánní právníčtině? Jenže Emelie to zkrátka nesesedlo – chtěla se o sebe postarat sama, považovala to za důležité, měla už šéfy, kteří se jí do toho montovali, až po krk. Věděla, že se může vypracovat mezi ty nejlepší.

Marcus si položil vlastně docela šik tašku ze zeleného plátna na zem. Popravdě vůbec netušila, z jakých poměrů pochází, nic víc, než že vychodil gymnázium v Kärtrtorpu a teď bydlí ve čtvrti Södermalm. Nabídla mu o tisícovku nižší plat, než jaký dostával v té malé rodinné právnické kanceláři, kde pracoval předtím – už jen to, že na to přistoupil, dokazovalo jeho oddanost. A jestli je tak dobrý, jak doufala, brzy si to vynahradí na provizích.

„Tedy,“ řekla Emelie a podala mu laptop. „Tady máte počítač, zadejte si tam heslo a tak dále. Sedět budete v kanceláři vedle, objednala jsem vám psací stůl a kancelářskou židli, ale doručí je nejdřív příští týden. Mrzí mě to, ale dnes budete muset vzít za vděk místem u mě. Doufám, že vám to nevadí.“

„Jistěže ne, nevadilo by vám ovšem, kdybychom zhasli?“

Emelie zvedla hlavu. Teď mu tak docela nerozuměla.

„Chci říct, že jsem alergický na elektřinu. Nemůžu ji vystat. Pracuji výhradně ve světle svíčky nebo petrolejové lampy a raději s tužkou a papírem místo počítače.“

Emelie zírala na mladého advokáta, který seděl proti ní. Po pohovoru s Marcusem Engvallem se rozhodla okamžitě. Z praxe u soudu měl nejlepší hodnocení, z předchozího zaměstnání skvělé doporučení a do občanského práva byl zapálený. Kromě toho jí připadalo, že má smysl pro humor, že má příjemné vystupování a smysl pro módu – první dva osobnostní rysy byly důležité pro klienty, ten třetí pak nepostradatelný pro povolání jako takové. Cit pro styl: nikdo

o tom moc nemluvil, nicméně šlo o nejdůležitější vlastnost obhájce. A teď: už při zmínce o čaji bez kofeinu jí mělo dojít, že něco není v pořádku. O čem to mluví? Alergický na elektřinu – nic takového přece ani neexistuje.

Marcus se zazubil a mrknul. „Dělám si legraci. Rád zatím zůstanu ve vaší kanceláři. S rozsvícenými světly.“

Položil na stůl svůj mobilní telefon. Měl popraskaný displej. „A proti elektronice nic nemám, naopak, jsem vlastně tak trochu hračka.“

Emelie se rozesmála. Marcus se k ní přidal. Přece jen měl smysl pro humor.

Marcusovo jméno vlastně dostala před pár měsíci od Mag-nuse Hassela. Seděla tehdy v Pocket City a čekala na Jose-phine, která pořád ještě u Leijonu pracovala, když vtom uslyšela své jméno. Otočila se a došlo jí, že dva z jejich bývalých šéfů sedí hned u vedlejšího stolu. Magnus Hassel a Anders Henriksson. Jak si jich mohla nevšimnout? U Leijonu s ní právě tihle dva prováděli pravidelné motivační rozhovory, což jí tedy rozhodně nechybělo. Pamatovala si je velmi dobře.

Anders Henriksson byl padesátiletý megapodivín, který se oženil se sedmadvacetiletou sekretářkou a předstíral, že je mu třicet, přestože si myslel, že Zara Larsson je španělská značka levného oblečení. Zároveň byl ovšem předním švédským expertem na Mergers and Acquisitions. V poslední aktualizaci Legal 500, žebříčku, který u Leijonu vzbuzoval větší pozdvižení než parlamentní volby, se dočkal označení Leading Individual, přičemž odůvodnění znělo, že jde o „*brilantního analytika – kreativního, s výraznou autoritou*“. Emelie si vždycky myslela, že čistě z hlediska IQ jistě brilantní je, ovšem pokud došlo na takzvané EQ, dalo se v jeho případě mluvit o mimořádně vážném stavu.

Magnus Hassel naproti tomu nikdy žádné bližší představo-vání nepotřeboval. V právnickém světě ho všichni znali. Jeho ci-tovaná charakteristika se neměnila už několik let. „*Nejzářivější*

hvězda M&A ve Švédsku“ a „*Neuvěřitelně působivý*“ zněly posudky, jež se časem ustálily stejně slušně jako v posledních letech jeho finance. Podle ekonomického deníku si Magnus Hassel jen na dividendách vloni přišel na pětadvacet milionů švédských korun.

Tohle všechno nicméně patřilo do jejího starého života. Emelie vstoupila do nové arény. Vzdálené od naleštěných kanceláří, miliardových klientů a exotických jurisdikcí. A za poloviční plat.

K výpovědi ji donutil právě Magnus Hassel. To on se dokonce osobně objevil u soudu v případě obviněného Benjamina Emanuelssona, jehož ona obhajovala. Usadil se mezi veřejnost a celý den přihlížel. Měla by ho nenávidět. Přesto věděla, že si jí považoval a že se skutečně pokusil ji přimět celou záležitost zvážit a v advokátní kanceláři Leijon zůstat. Emelie na něj zkrátka nedokázala vzpomínat ze sta procent ve špatném. Jen z devadesáti osmi.

„Myslel jsem si, že se v těchto zeměpisných šířkách už nepohybujete,“ prohlásil Magnus, když ji uviděl. Měl na sobě oblečení pro volný čas: zelené tvídové sako, džínsy a růžovou košili. Džínsy – Emelie si nedokázala vybavit, že by ho někdy během tří let u Leijonu viděla v něčem tak ležérním. „Měl jsem za to, že vy a vám podobní se zdržujete v Kungsholmenu a dalších satelitech.“

Vlastně měl pravdu. Většina stockholmských kanceláří, které se specializovaly na trestní právo, sídlily na Kungsholmenu. Blízkost stockholmského oblastního soudu, policejní centrály a vazby v Kronobergu z tohoto ostrova přirozeně činily čtvrt pro všechny, kdo se rádi na návštěvy, výslechy a jednání vydávali pěšky. Zbytek času trávil většinou u oblastního soudu v Södertörnu nebo ve vazbě v Huddinge, případně u soudu v Attundě a ve vazbě v Sollentuně. „Satelity,“ jak by se podle Magnuse očividně měla nazývat blízká předměstí,

Emelie připomněly bývalý východní blok. Satelitní státy, země závislé na Sovětském svazu.

„Mám tu schůzku s Jossan,“ odpověděla Emelie. „Nerada se z téhle rezervace vzdaluje.“

Magnus se zasmál. Anders Henriksson oproti tomu nehnul brvou. Emelie si vzpomněla na jeho brunátný obličej, když ji poprvé s Magnusem konfrontovali s odhalením, že bokem pracuje jako obhájkyňe na případu Matse Emanuelssona.

„Slyšel jsem, že se vám daří,“ pronesl Magnus a pozvedl sklenku vína, jako by chtěl pronést přípitek.

„Ano, mám toho hodně, spíš příliš. Měla bych si najmout koncipienta.“

„Tak to byste měla být ráda. Přesto ale jistě ještě neberete tolik jako u nás?“

Emelie netušila, jestli ji jen přátelsky škádlí, nebo jestli ji skutečně provokuje. Pozvedla svou ještě prázdnou číši směrem k němu. „Být na vrcholu zkrátka něco stojí.“

Obličej Anderse Henrikssona po jejím posledním komentáři změnil barvu. Ale Magnus se jen dál pochechtával.

„Poslyšte,“ řekl a naklonil se k ní. „Možná bych měl jednoho klučinu, co by se k vám skvěle hodil. Minulý týden se u nás ucházel o práci, čerstvě složil advokátní zkoušky, pracoval u soudu, působí chytře, zřejmě tvrdý pracant jako vy.“

„Proč jste ho tedy nevzali, závisláky na práci přece milujete?“

Magnus se naklonil ještě blíže, jeho ústa se téměř dotýkala jejího ucha. „Říkal cosi o práci pro práva jedinců a obraně systému, který by se měl postavit za každého. Vlastně mi až znepokojivě připomínal vás. A také je to vegan a lidem, kteří nepoznou nic mrtvého, se nikdy nemá věřit.“

Emelie zaklonila hlavu a pozorovala ho. Magnusovi jiskřily oči.

Nakonec řekla: „Vyřidte mu, ať mi pošle životopis.“

Zpět v kanceláři. Volala jí Anneli. „Mám na drátě nějakou ženu, zní naprosto zoufale,“ oznámila jí a přepojila hovor.

„Mluví s Emelie Janssonovou?“ zeptal se jasný hlas na druhé straně.

„Ano, to jsem já.“

„Bezva, super. Jmenuju se Katja a potřebovala bych se s váma sejít. Dneska.“

Emelie se opřela do křesla. Marcus seděl tiše naproti ní a cosi ťukal do počítače.

Všichni se vždy domnívali, že právě jejich případ spěchá nejvíc. Možná na tom nebylo nic zas tak zvláštního – pokud vás podezřívají ze zločinu nebo jste se naopak stali jeho obětí, skoro bez výjimky šlo o traumatickou událost, něco, s čím jste se potřebovali vypořádat okamžitě.

„Dnes jsem zaneprázdněná, právě zaučuji nového advokáta. Mohly bychom se sejít příští týden?“

„Ne, ne. Musíme se vidět hned. To nepočká.“

„Můžu se zeptat, o co se jedná?“

Ve sluchátku se rozhostilo ticho.

Emelie zopakovala otázku. „Čeho se ten případ týká?“

Slyšela, jak se Katja zhluboka nadechla. Když znova spustila, klepal se jí hlas. „O tom nemůžu mluvit do telefonu. Kdy byste teda mohla?“

Emelie zaujalo cosi v tónu jejího hlasu, nikoli obsah dívčina sdělení.

„Počká to do pondělí? Na sobotu a neděli si schůzky nedávám.“

„Já nevím. Rozhodně nesmíte nikomu říct, že jste se mnou mluvila.“

„Dodržujeme naprostou mlčenlivost.“

Emelie přemýšlela, o co tady mohlo jít. Ta mladá žena řekla sotva pár slov – přesto její hlas přímo křičel potlačovaným stresem.